

Drunkningsolyckan vid Långrör

den 15 November 1907.

Mel: Bjuråkers mordet.

Författ. av John L. v.

Pris 25 öre.

Eftertryck förbjudes.

SÖDERHAMN
Söderhamns-Kurirens Tryckeri
1908

D01-005

I den bråda morgontimma
gick ett sorgbud hastigt ut,
att två arma kvinnor drunknat
invid Långrörs kaj så djupt.

Klockan sex på morgonkvisten
hördes nödrop vitt omkring,
alla som det ropet hörde
blev förtäckta af själ och sinn.

Tretton kvinnor sig begivit
ner uti en lifen båt.

Det var tanklöst, alla vet det,
märkligt att ej fler gick åt.

Och så många som de voro,
blef det tyngd i båten straxt.
Och när de så skulle fara,
satt den uti kajen fast.

Många krama sig åt sidan,
upp på själva relingen.
I en hast så kantra båten,
alla kommo nu i sjön.

✓ Alla kämpa nu för livet,
o, så hemskt det var, o ve!
uti denna mörka stunden
svårt de hade då att se.

Men en rasker sjöman var det
som den båten förde ann.
Grep i hast nu åtta kvinnor,
samm med dessa intill land.

Det var tur att bolagsekan,
invid olycksstället låg.
Och en modig kvinna hoppar
ner och några upp hon drog.

Och kaptenen uppå skutan
fira räddningsbåten ner,
rodde ut mot olycksstället,
räddar nu av dessa tre.

Nu de föras uppå Vera,
ty det namnet skutan bär.
Klädde av och bäddas neder
ty de mycket sjuka är.

Och nu vore elva uppe, alla
alla, o, så hemskt till mods,
när de tvänne kvinnor sakna,
ty de ner i djupet drogs.

Nu det sorg och klagan hördes,
och det kan en var förstå.
Alla uti hjärtan rördes,
ty de drunknade var två.

Under toften uti båten
satt den ena kvinnan fast.
Trettio fot längs ut med pråmen,
sjönk den andra nästan straxt.

De med detsamma börjar dragga
och på tvenne timmars tid,
fingo de upp unga Anna
men då hade livet flytt.

U O, så svårt det var att skåda:
tvänne lik på kajen låg.
I var menska gick en rysning,
mångas ögon blevo våt.

Stackars fader, stackars moder!
Hårt det slaget drabbar er.
Men ni måste sorgen bära,
det ju händer mången fler.

Vi ska' tänka på de barnen,
modren bort från dessa går,
som för henne var så kära
o, vad ödet drabbar hårt.

Men besättningen på skutan,
ömme hjärtan hade de,
skänkte till båd' kistor, kransar,
från de förordade.

U Och begravningsdagen stundar
och de föras bort nu skall,
under sorgmusikens toner,
gör sin sista färd så kall.

U Och en större skara samlas.
Dagen var så kall och tung,
för att följa dessa båda
till sitt sista vilorum.

Prästen talte vackra orden,
då han uppå graven var,
om den unge sjöman Nilsson,
som så mången räddat har.

Sent skall vi den dagen glömma
när som detta bud gick ut.
Femtonde november var det
året nittonhundrasju.